USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **N. H. N. L.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci ochrany proti nečinnosti žalované v řízení vedeném pod sp. zn. MV-175174/SO-2020, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2022, čj. 57 A 148/2021-29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce na Velvyslanectví ČR v Hanoji požádal o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Ministerstvo vnitra tuto žádost zamítlo. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, které žalovaná rozhodnutím z 6. 1. 2021, čj. MV-175174-7/SO-2020, zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. K žalobě žalobce bylo rozhodnutí žalované rozsudkem Krajského soudu v Plzni z 9. 9. 2021, čj. 57 A 16/2021-52, zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení (dále jen „zrušující rozsudek krajského soudu“). Proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu žalovaná podala kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud vede řízení pod sp. zn. 7 Azs 277/2021. Dále žalovaná usnesením z 29. 11. 2021, čj. MV-175174-18/SO-2020, přerušila dotčené odvolací řízení do doby, než Nejvyšší správní soud pravomocně rozhodne o její kasační stížnosti. Usnesení o přerušení řízení žalobce napadl odvoláním, které ministr vnitra zamítl a usnesení potvrdil.

[2] Žalobce podal ministru vnitra žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalované ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutím z 3. 1. 2022, čj. MV-175174-22/SO-2020, ministr vnitra této žádosti vzhledem k usnesení o přerušení řízení nevyhověl.

[3] Žalobce se žalobou podle § 79 s. ř. s. domáhal ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřoval v tom, že žalovaná po zrušujícím rozsudku krajského soudu nerozhodla o jeho odvolání.

[4] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem uložil žalované, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku vydala v dotčeném odvolacím řízení rozhodnutí. Soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyšel z toho, že podání kasační stížnosti proti zrušujícímu rozsudku správního soudu nemá vliv na běh lhůty správního orgánu k vydání rozhodnutí. Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán povinen pokračovat v řízení a řídit se právním názorem soudu, nehledě na to, zda je ve věci podána kasační stížnost (usnesení rozšířeného senátu NSS z 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS, rozsudek NSS z 1. 10. 2021, čj. 5 As 108/2021-61, a rozsudek NSS z 9. 6. 2016, čj. 2 Azs 307/2015-41).

[5] Není na místě ani argument žalované, že kdyby ta v dotčeném odvolacím řízení vydala nové rozhodnutí, vzniklo by riziko odpadnutí předmětu řízení o žalobě, resp. kasační stížnosti. Zrušující rozsudek krajského soudu je pro správní orgány závazný do okamžiku, než bude případně Nejvyšším správním soudem ke kasační stížnosti žalované zrušen. V případě, že by výsledkem řízení o této kasační stížnosti bylo zrušení zrušujícího rozsudku krajského soudu, došlo by k tomu, že by vedle sebe stála dvě rozhodnutí o odvolání. Takto vzniklá procesní situace je však řešitelná: podle rozsudku NSS čj. 2 Azs 307/2015-41 platí, že jsou-li v téže věci vydána dvě správní rozhodnutí v důsledku kasace pravomocného zrušujícího rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem, může správní orgán zrušit později vydané správní rozhodnutí v přezkumném řízení pro rozpor s právním principem *ne bis in idem*, popřípadě s § 48 odst. 2 správního řádu, příp. ze stejných důvodů může později vydané správní rozhodnutí zrušit také soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

[6] Odkazy žalované na usnesení NSS z 24. 5. 2021, čj. 4 Ads 312/2020-39, a z 3. 6. 2021, čj. 4 Azs 327/2020-44, nejsou přiléhavé, neboť v nich šlo o procesně jinou situaci. Nejvyšší správní soud v usnesení z 30. 10. 2020, čj. 5 Azs 254/2020-101, vyložil, že pokud odvolací správní orgán, vázán zrušovacím rozsudkem správního soudu, vydá další meritorní rozhodnutí, nejedná se o nerovné zacházení s účastníky, ale o „*důsledek kasační závaznosti právního názoru krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), obsaženého ve vykonatelném rozsudku*“. Proto postup žalovaného v souladu s takovým právním názorem správního soudu není porušením § 2 odst. 4 správního řádu přičitatelným žalovanému, a to ani v případě, že rozsudek krajského soudu bude posléze zrušen Nejvyšším správním soudem.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž zároveň požádala, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

[8] Podle stěžovatelky není rozhodovací praxe správních soudů v řízeních o žalobách žadatelů, kteří požádali o vydání zaměstnanecké karty na Velvyslanectví ČR v Hanoji, v jejichž věci byly posuzovány totožné utajované informace, jednotná. S ohledem na tuto nejednotnost stěžovatelka podala proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Řízení o kasační stížnosti je předběžnou otázkou, která má bezprostřední vliv na rozhodnutí o odvolání žalobce a dalších žadatelů. Stěžovatelka ve věci nemůže vydat

nové rozhodnutí, aniž by vzniklo riziko možného odpadnutí předmětu řízení o žalobě, resp. kasační stížnosti. V případě vydání nového rozhodnutí by bylo zásadním způsobem ovlivněno právo na rovnost zbraní účastníků soudního řízení správního. Stěžovatelka se tedy neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že je v dotčeném odvolacím řízení nečinná.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti namítá, že usnesení stěžovatelky o přerušení dotčeného odvolacího řízení je nezákonné, a proto nemá vliv na nečinnost stěžovatelky. Řízení o kasační stížnosti totiž není řízením o předběžné otázce, na kterém by bylo rozhodnutí správního orgánu závislé ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu. Navíc řízení o kasační stížnosti není řízením, k němuž dala stěžovatelka podnět ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu, ale řízením, které bylo zahájeno na základě její kasační stížnosti, tj. opravného prostředku ve správním soudnictví. Zákonné podmínky pro přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) bodu 1 správního řádu nejsou splněny a stěžovatelka je tedy nečinná bez zákonných důvodů. Stěžovatelka je vázána pravomocným a vykonatelným zrušujícím rozsudkem krajského soudu. Kasační stížnosti stěžovatelky proti tomuto rozsudku nebyl Nejvyšším správním soudem přiznán odkladný účinek a stěžovatelka nemůže nepřiznání odkladného účinku obcházet nezákonným přerušením řízení.

[10] Kasační stížnost je nepřípustná.

[11] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí proto kvalifikovaným způsobem zpochybňovat rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána. Stěžovatel je povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky NSS z 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo z 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, bod 140 a judikaturu tam citovanou). Pokud tak neučiní je kasační stížnost nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[12] Nyní projednávaná kasační stížnost je v podstatě doslovnou kopií vyjádření k žalobě, které stěžovatelka předložila v řízení před krajským soudem. Obě tato podání obsahují totožné argumenty, které jsou navíc i zcela totožně formulovány. Kasační stížnost se od vyjádření k žalobě obsahově liší pouze v jediném ohledu, a to tím, že je v ní závěrečná věta ve znění: „*Stěžovatelka se tak neztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Plzni uvedeným v napadeném rozsudku, že je v řízení o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 1. 10. 2020, č. j. OAM-40017-42/ZM-2019, nečinná.*“ Všechny další odlišnosti jsou ryze kosmetického charakteru (změna označení „Komise“ na označení „stěžovatelka“ apod.).

[13] Krajský soud se v napadeném rozsudku vypořádal se všemi námitkami stěžovatelky, které vznesla ve svém vyjádření k žalobě, čímž plně dostál požadavkům plynoucím z rozsudku NSS z 2. 8. 2012, čj. 4 Ans 1/2012-61. Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumatelný a stěžovatelka měla proti tomuto rozsudku ve své kasační stížnosti uvést konkrétní a věcné námitky. Jestliže tedy například krajský soud posoudil judikaturu, které se dovolávala stěžovatelka ve vyjádření k žalobě, jako nepřiléhavou, musela

stěžovatelka v kasační stížnosti s tímto posouzením konkrétně polemizovat, nikoli pouze beze změny zopakovat příslušnou námitku uplatněnou ve vyjádření k žalobě. Stěžovatelka však v kasační stížnosti ani v náznaku nijak konkrétně nereaguje na způsob vypořádání svých námitek krajským soudem.

[14] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.].

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. března 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu